

skal saaledes pege paa, at vel er det saa, det kan ikke negtes, at det i en vis Henseende er godt at have et stort Officerspersonale, men det skal heller ikke glemmes, at Intet er i den Grad tærende paa en lille Nations Finantser som, naar den stadig i Fredstid skal gaa og bære paa saadan en forøget Udgift til Officerspersonale, og den Forøgelse i Udgifterne, som er oveslaet af Hæretallet og Ministeren, falder jo væsentlig paa det forøgede Befalingsmandspersonale. Dette er saa meget mere uønskeligt, som der jo foreslaas en Nedgang i Menigmands Uddannelse og dermed en Besparelse i saa Henseende. Jeg tror, at dersom Administrationen og de Kommanderende i Armeen kunde gjøre sig lidt mere fortrolig med, hvad der ligger i den danske Folkekarakter, og hvad der gjør den mest lærvillig ogsaa i Retning af Hærvæsenet, vilde det bære langt større Frugter end et fordyret Officerspersonale. Den Løntegang, som altid har været fremme, som var fremme, da Hærløven af 1867 blev vedtagen, som har vedligeholdt sig siden og stadig fundet sit Udtryk ogsaa i det foreliggende Forslag, nemlig at Folk skal gjøres om til noget ganske Andet, at det Sind og den Løntemaade, de hidtil have været besjælede af, skal blive en ganske anden i den korte Tid de ligge inde som Soldater, den mener jeg, at Administrationen og Officerspersonalet skal lægge sig paa Sinde er det saa at sige umuligt at gennemføre. Dersom der er Noget, der svækker og har svækket Lysten til at fuldbyrde Værnepligten, er det ganske vist den stærke Modsetning, der findes mellem det daglige Liv og det Liv, man skal føre som Soldat. Det kan kun siges med Mismod, at den Lyst og den Tver, som Ungdommen virkelig var besjælet af, da Hærløven af 6te Juli 1867 udkom, er for en hel Del forsvunden. Gaabet om, hvad denne Lov skulde byde de Værnepligtige, er bleven stuet i en saadan Grad — det er sagt saa tidt og saa almindeligt, at man ikke behøver at undse sig ved at sige det. — at de Allerfleste sige: Gud give vi bare kunde blive fri for Værnepligten. Om det nu er bedre, at Administrationen har indført den Løntegang i Befolkningen istedetfor at drage Omsorg for, at den Lyst, der virkelig har været tilstede, har kunnet vedligeholdes, skal jeg kun henstille. Forøvrigt skal jeg, som sagt, sikaane det høie Ting for en videre Udvikling af mit Standpunkt og kun anbefale, hvad Mindretallet har gjort i Betænkningen, at vedtage det Forslag, der foreligger fra Folkethinget.

Krigsministeren (Rauffmann): Uagtet Udvalgets Vædringsforslag til Folkethingets mindre tilfredsstillende Hærløvsforslag ikke ville føre dette tilbage til det af mig oprindelig fremsatte Forslag, ei heller til Landsthingets tidligere Forslag, maa det dog erkjendes, at der ved deres

Vedtagelse gjøres et ret godt Fremstridt, og at derved vilde erholdes en Hærorrdning, der var bedre end den bestaaende, altsaa at foretrække for det, der nu haves. Dens største og føleligste Mangler blive da for en Del afhjulpne, og denne Omstændighed kan naturligvis ikke blive uden Indflydelse paa den Stilling, jeg maa indtage til Vædringsforslagene. Hvis jeg havde den Overbevisning, at disse Vædringsforslag kunde finde den samlede Rigsdags Bifald, vilde jeg kunne tiltræde dem i Et og Alt, om det end skete med en vis Beklagelse for fleres Vedkommende. Efter hvad jeg har anført, vil det vistnok være overflødig for mig at udtale mig udførlig om hvert enkelt Vædringsforslag; jeg vil kunne nøies med at gennemgaa de forskellige Afsnit af Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, og dertil gjøre Bemærkninger, der dels kunne tydeligt gjøre og klare min Stilling lige overfor Hærløvens Revision, dels ogsaa maasse ville kunne faae Indflydelse paa den fremtidige Behandling af Sagen. Jeg skal da først omtale det Afsnit, der handler om Hærens Inddeling. Jeg har allerede ved 1ste Behandling tilstrækkelig fremhævet, at jeg var for en Deling af Hæren i tvende Hoveddele, nemlig en Operationshær og en Forstærkningshær, og jeg kan ikke negte, at den Overbevisning hos mig, at dette vilde være det Rette, ikke er bleven rokket. Jeg vil gjerne tilstaa, at der ikke er nogen absolut Nødvendighed tilstede for at holde disse to Dele ude fra hinanden, men det svarer efter min Formening dog bedst til de stedfindende Forhold og til de forskellige Hærløvegers Bestemmelse. Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa dette her; jeg vil senere ved at omtale Fodfolkets Inddeling og ogsaa ved Omtale af de andre Aabener maasse faae Leilighed til at komme tilbage dertil. At man ikke har troet at kunne gaa ind paa at underordne Sundhedsstyrkerne Løgeforsæt, maa jeg naturligvis beklage; men jeg kan dog ikke finde denne Omstændighed af saa stor Vigtighed, at jeg skulde gjøre det til Gjenstand for Vædringsforslag. Med Fodfolkets Inddeling i det Hele kan jeg kun være tilfreds, og jeg maa naturligvis erkjende, at det i flere Henseender er bedre at have 30 ensartede Batailloner end at have som nu 20 Liniebatailloner og 10 Reserverebatailloner; men naar man har troet at burde gjøre den Forskel at formere Forstærkningsbataillonerne, som man indordner under Regimenterne, paa 6 Kompagnier, istedetfor at Liniebataillonerne ere paa 4, forekommer dette mig mindre hensigtsmæssigt, saa meget mere, som der dog synes at være en Hentydning til, at Forstærkningsbataillonerne om ikke strax, saa dog senere, naar de have faaet en bedre Uddannelse og ere bleve tilbøelig sammenarbejdede, skulde kunne rykke ud til Kamp i aaben Mark. Skulde det være Meningen, som jeg næsten formoder, maa jeg gjøre opmærksom paa, at en saadan For-